

[Svend E. Johansen.]

Retspleje, og Forhold, som man Gang paa Gang har udsat dette Lands Borgere for, og jeg ser mig derfor nødsaget til at trække Sagens Hovedlinier op, saa Tingets ærede Medlemmer kan forstaa, at Baggrunden for denne min Forespørgsel ikke skal søges, saaledes som den højtærede Minister mindre smagfuldt udtrykte det heroppe fra, i en politisk Spekulation i Angreb paa Regeringen.

Den højtærede Justitsminister burde i øvrigt have sparet sig en af sine sidste Bemærkninger: om man da ellers fra min Side mente det ærligt med en Løsning af denne Sag. Men det skal jeg skrive paa en Fejlkonto. Det kan være, at Ministeren ikke har ment disse Ting, men at Situationen i sin Helhed har medført, at han har udtalt sig saa skarpt og mindre velovervejet.

Jeg finder ikke den fjerneste Grund til — lad mig sige det med det samme — at trække den Pjece, der er udsendt af det ærede Medlem Hr. Aage Henriksen, ind i denne Debat. Min Forespørgsel er en Sag for sig, et afgrænset Omraade, der skal drøftes nu; saa kan man ved anden Lejlighed drøfte Pjecen her i Salen, hvis man ønsker det.

Der er ingen Grund for mig til at gaa i Detailler med disse Elith Jensen-Sager; de fremtræder saa simpelt og ligetil. Det, der for mig er Realiteten, er Politiets og Anklagemyndighedens utrolige Pligtforsømmelse og Justitsministeriets rutinemæssige Sanktion og Beskyttelse af Pligtforsømmelsen.

Ved Højesteretsdommen af 1930, hvor Elith Jensen idømtes en Bøde paa 1 000 Kr., dømtes han til Dels paa urigtige Erklæringer, afgivet af Direktør Kyhl og statsautoriseret Revisor Blond. Naar jeg siger, at han dømtes paa urigtige eller, for mig gerne, falske Erklæringer, er det ikke en Paastand fra min Side, det er et Faktum, der fremgaar af Kommissionsdomstolens Beretning, hvor det herom hedder:

„En af ham“ — det vil sige Revisor Blond — „til Fremlæggelse i Højesteret i en af Kyhl mod E. J. anlagt Sag den 2./5. 1930 afgiven Erklæring skønnes paa forskellige Punkter urigtig.“

Men man skulde op til 1939, 9 Aar senere, før man gjorde sig den Ulejlighed at kigge saa dybt i Sagen, at man konstaterede dette. Og senere i Beretningen hedder det:

„Paa det foreliggende Grundlag maa jeg mene, at Afgivelse af den foran omhandlede Erklæring indeholdt en Overtrædelse af Straffeloven af 1866, § 144, jfr. § 155.“

Her er ingen Tvivl mulig, her føres Beviset for, at den Erklæring, der var et af Hovedmomenterne i Højesteretsdommen af 1930, var urigtig, oven i Købet i den Grad, at dens Afgivelse var en Overtrædelse af Straffeloven. Naa, saadanne Erklæringer er der jo ikke noget nyt i; fra Statsbanesagen angaaende „Søjlehuset“ kender vi ogsaa urigtige Erklæringer, afgivet for at skuffe i Retsforhold.

Denne Dom, der naturligvis af Elith Jensen maatte føles som uretfærdig, fremkalder hans første Politianmeldelse mod Direktør Kyhl af 17. Oktober 1930. Anmeldelsen afvises af Politiet. Afvisningen tiltrædes af Anklagemyndigheden og Justitsministeriet, uden at Undersøgelse har været foretaget. Den højtærede Justitsminister sagde, at Politiet har foretaget en Del Undersøgelser, og jeg bliver nødt til at bede Justitsministeren gøre Rede for, hvorledes disse Undersøgelser er foregaaet. Det er nemlig ikke tilstrækkeligt at staa her over for dette Tings Medlemmer og sige, at der er foretaget en Del Undersøgelser, naar hele Sagen er, at der *ikke* er foretaget Undersøgelser. Saa maa jeg bede om en Dokumentation af, hvordan disse Undersøgelser er blevet foretaget.

Nu begaar Elith Jensen sit Livs Fejlgreb, han gør ikke, som man forlanger det af Borgerne i dette Land. Han slaar sig ikke til Taals med Myndighedernes overlegne og ikke underbyggede Afvisning af Anmeldelsen, men han fortsætter uførtrodt sin Kamp mod det, der for ham staaer som Uret, og dermed glider han fra de agtværdige Borgeres Rækker over i de besværliges, hvorfra der kun er et Hanefjed til den Paria-kaste, der af Myndighederne benævnes Kværunter.

I 1933 dømtes Elith Jensen igen for Injurier mod Direktør Kyhl, denne Gang ved Østre Landsret, til 60 Dages Hæfte. Samme Aar indgav Elith Jensen en ny Anmeldelse mod Direktør Kyhl, og den vil jeg gerne opholde mig et Øjeblik ved, dels fordi den giver et godt Indblik i Myndighedernes ejendommelige Fremgangsmaade i Sagen, dels fordi den indebærer Grundlaget for Elith Jensens næste Straffedom.

Jeg skal ikke rose mig af at have synderligt Kendskab til Politiets Arbejdsmetoder, naar de undersøger en Anmeldelse, men det er dog mit Indtryk, at man gaar frem paa den Maade, at man tilsiger den, man ønsker Oplysninger af, til at møde hos Politiet. Her sker der imidlertid det, at en Kriminalassistent efter Ordre opsøger Direktør Kyhl paa hans Kontor og beder om